ប្រលោមលោកខ្លី

Short novel:

We mask date

និពន្ធដោយៈ ម៉ៅ ចាន់រស្មី

Written by Mao chanraksmey

២០២១

2021

សំឡេងភ្លេងហ្សាសលាន់ចេញពីម៉ាស៊ីនបំពងសំឡេងយ៉ាងពិរោះរណ្ដំ ធំពេញក្នុងហាងកាហ្វេតូចពណ៌លឿងទុំ រៀបចំដោយបង្អួចធំៗ និងជញ្ជាំងបែប ចំណាស់ ជាកន្លែងដែលខ្ញុំធ្វើការ តែអារម្មណ៍បែរជាឯកាចម្លែក ព្រោះតុកៅអី ដែលធ្លាប់តែមានមនុស្សអ៊ូអរអង្គុយជជែកគ្នាលេង ប្រែជាទទេស្អាត គ្រប់យ៉ាង នៅទីនេះហាក់ស្ងៀមទ្រឹង នឹងថ្កល់ដូចជាពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានបញ្ឈប់ លែងវិលទៅមុខតទៅទៀត។ ហើយក៏មិនដឹងថាពេលណាទើបគ្រប់យ៉ាងត្រលប់ មកដំណើរការដូចធម្មតាវិញដែរ។ ពេលនេះភ្លេងពិរោះយ៉ាងណា ក៏ស្ដាប់លែង ដឹងថាពិរោះ ព្រោះអ្វីដែលខ្ញុំស្ដាប់ឮ គឺមានតែសំឡេងងឺតង៉តៗ ចេញពីប្រដាប់ ជូតសម្អាតឥដ្ឋដែលខ្ញុំកំពុងរុញទៅរុញមកទាំងភាពធុញទ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះ។

“តើយើងអាចស្រឡាញ់មនុស្សម្នាក់ ដោយមិនធ្លាប់ឃើញមុខគេសោះដែរទេ?” បញ្ញា មិត្តរួមការងាររបស់ខ្ញុំសួរឡើង ដូចជាកាត់ចង្វាក់ការបណ្ដែតអារម្មណ៍ដែលកំពុងហោះហើរទៅឆ្ងាយរបស់ខ្ញុំឱ្យ ត្រលប់មកវិញ។

“អត់អីសួរមែនទេ?” ខ្ញុំជូតឥដ្ឋក្នុងហាងកាហ្វេបណ្ដើរ តបទៅវិញទាំងមុខ ស្មើចែស។

បញ្ញាញោចស្នាបន្តិច “អត់អីសួរមែនហ្នឹង! ម៉ូវៃអង្គុយមើលតែមុខគ្នា ទៅវិញទៅមក ចង់ស្រេកស្លាប់ទៅហើយ!” បញ្ញានិយាយទាំងផ្អែកខ្នងនឹងកៅអី ងើយមើលពិដាន មុននឹងសួរបន្ត “ចុះឯងគិតថាអាចទេ?”

“មិនអាចទេ!” ខ្ញុំតបខ្លីៗ រួចក៏ងាកមកជូតឥដ្ឋបន្តទៀត។ និយាយមិនទាន់ ផុតពីមាត់ស្រួលបួលផង ស្រមោលអ្វីម្យ៉ាងក៏រត់កាត់មុខដូចជាព្យុះសង្ឃរា ហើយ ក៏ដួលរមូលបីបួនត្រលប់នៅចំពោះមុខខ្ញុំ បុកតុ បុកកៅអីពេញហាង។ មួយសន្ទុះ ទើបខួរក្បាលចាប់ផ្ដើមដំណើរការឡើងវិញ ទើបដឹងថារបស់មិញនេះ គឺជា មនុស្ស!

នារីមាឌតូច សក់រួញ ពាក់វ៉ែនតាម៉ូបស៊ុមមូល ថែមទាំងពាក់ម៉ាសការពារជិតមុខ ទើបខ្ញុំអាចមើលឃើញត្រឹមតែកែវភ្នែកតូចៗរបស់នាង នៅពីក្រោមកញ្ចក់សថ្លាតែប៉ុណ្ណោះ។

ស្រីតូចប្រញាប់ងើបឈរឡើងយ៉ាងរហ័ស ដូចជាគ្មានរឿងអ្វីកើតឡើងសោះអ៊ីចឹង។ ការពិតនាងរអិលដួលនឹងទឹកដែលខ្ញុំកំពុងជូតឥដ្ឋហ្នឹងឯង។

"សុំទោស!" ខ្ញុំនិយាយទាំងខិតទៅជិតនាង ក្រែងនាងត្រូវការជំនួយ តែនាងបែរជាស្ទុះថយចេញយ៉ាងឆ្ងាយ ចម្ងាយប្រហែលមួយម៉ែត្រ ទើបលើកក្រដាសណូតមួយឡើង ដែលខ្ញុំប្រឹងអានទំរាំតែដាច់ថា៖

"អាល់ម៉ុនឡាតេ ស្ករតិច កាហ្វេច្រើន ទឹកកកល្មម"

ដឹងថាខ្ញុំអានចប់ហើយ ស្រីតូចក៏ដាក់ដបអ៊ីណុកមួយ ចុះនៅលើតុកៀរដៃ។ វាជាដបទឹកដែលស្រោបពីឈើត្នោត ព្រមទាំងមានឆ្លាក់ឈ្មោះនៅលើនោះថា "ទេព្តី" ដែលវាប្រហែលជាឈ្មោះរបស់នាង។

"បាទ!" ខ្ញុំងក់ក្បាលតបវិញ ទាំងនៅញញឹមអស់សំណើចនឹងកាយវិការប្លែកៗរបស់នាងនៅឡើយ រួចស្រវាដបនោះ ដើរទៅឆុងកាហ្វេតាមការកម្ម៉ង់ដែលនាងរៀបរាប់គ្រប់យ៉ាង មុននឹងហុចដបអ៊ីណុកដាក់កាហ្វេនោះត្រលប់ទៅនាងវិញ ជាមួយណូតមួយឃ្លាដែលខ្ញុំសរសេរនៅលើដបទឹកនោះថា៖

"សង្ឃឹមថាចង្កេះមិនអីទៅចុះ! រីករាយថ្ងៃចុងសប្តាហ៍! :) "

គ្រាន់តែបានដបដល់ដៃ នាងហុចលុយមក រួចក៏រត់រឹងសឹងតែបុកទ្វារ! មកក៏រត់ ទៅវិញក៏រត់ រហូតខ្ញុំក៏មិនយល់ដែរថា នាងប្រញាប់ទៅណាទៅ?

នាងត្រឹមតែជាភ្ញៀវដំបូងនៅក្នុងថ្ងៃនេះទេ តែក៏ជាមនុស្សដំបូងដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំញញឹមបាន ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានខែកន្លងមក! តែ... ខ្ញុំអាចចួបនាងទៀតដែរទេ?

គិតដល់ចំនុចនេះ ខ្ញុំស្រាប់តែមានអារម្មណ៍ប្លែក! ប្លែកត្រង់ថា ខ្ញុំបែរជាបន់សុំឱ្យស្នេ្ហកឆាប់មកដល់ ក្រែងលោអាចចួបនាងម្តងទៀត!

ព្រឹកនេះខ្ញុំភ្ញាក់តាំងពីព្រលឹម ជាមួយនឹងក្តីសង្ឃឹម ទោះបីជាមិនប្រាកដចិត្តថា ស្នាដៃឆុងកាហ្វេរបស់ខ្ញុំត្រូវចិត្តនាងឬអត់ក៏ដោយ!

កំពុងតែអង្គុយគិតវែងឆ្ងាយ ដបត្នោតក៏ត្រូវបានដាក់ចុះនៅក្បែរដៃខ្ញុំព្រមជាមួយក្រដាសណូតពណ៌លឿងដែលបិទនៅលើនោះ សរសេរថា៖

“សុំកាហ្វេដូចពីម្សិលមិញ! ហើយក៏អរគុណ! ចង្កេះមិនទាន់បាក់ទេ នៅរស់ដូចធម្មតា!”

មិនទាន់ងើយមើលមុខម្ចាស់ដប ក៏ដឹងទៅហើយថា ជានរណាគេ! ឃើញណូតនេះភ្លាម ខ្ញុំក៏ញញឹមបិទមាត់មិនជិត ត្បិតក្តីសង្ឃឹមពិតជាបានសម្រេចមែន! តែខ្ញុំមិនដឹងថាគួរឆ្លើយតបបែបណាទើបល្អទេ ព្រោះនាងឈរមួយម៉ែត្រពីខ្ញុំឯណោះ។ ចុងក្រោយខ្ញុំក៏សរសេរលើណូតថ្មីត្រលប់ទៅនាងវិញថា៖

“កាហ្វេនេះប្រាំ! ដើម្បីសងការឈឺចាប់ពីម្សិលមិញ!”

ឃើញសារនេះរួច ខ្ញុំដឹងថានាងញញឹម ព្រោះកែវភ្នែកមូលៗរបស់នាងប្រែជារាងស្រៈ “ិ” យ៉ាងច្បាស់ក្រឡែត។

“អរគុណ!” និយាយរួច នាងក៏រត់វឹងចេញពីក្នុងហាង ធ្វើឱ្យខ្ញុំញញឹមតាមរាប់ម៉ោងមិនទាន់ឈប់។ គ្រាន់តែប៉ុណ្ណឹងសោះ អាចធ្វើឱ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្តដល់ម្លឹង?

ភ្លាមនោះ សំនួររបស់បញ្ញាក៏ផុសឡើងក្នុងខួរក្បាលរបស់ខ្ញុំម្តងទៀត...

“តើយើងអាចស្រឡាញ់មនុស្សម្នាក់ ដោយមិនធ្លាប់ឃើញមុខគេសោះដែរទេ?”

ខ្ញុំចាប់ផ្តើមរារែកនឹងចម្លើយដែលខ្ញុំបានឆ្លើយកាលពីម្សិលមិញ ព្រោះការពិត... យើងប្រហែលជាអាចស្រឡាញ់មនុស្សម្នាក់បាន ដោយមិនធ្លាប់ឃើញមុខគេឡើយ ហើយនេះប្រហែលជាចំនុចចាប់ផ្តើមនៃក្តីស្រលាញ់មួយនោះ ព្រោះក្នុងមួយប៉ព្រិចភ្នែកវត្តមានស្រីតូចម្នាក់ដែលខ្ញុំមិនធ្លាប់ឃើញមុខក្លាយជាពន្លឺដ៏ស្រស់ស្អាតក្នុងជីវិតដ៏អាប់អួររបស់ខ្ញុំ។ នាងក្លាយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំចង់ងើបពីព្រឹកមកធ្វើការនៅហាងកាហ្វេ។ ជាមូលហេតុដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំស្តាប់ភ្លេងហ្សាសក្នុងហាងពិរោះជាងមុន។ ជាមូលហេតុដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំញញឹមបានរាល់ពេលដែលអានណូតនៅលើដបទឹករបស់នាង។

ថ្ងៃច័ន្ទនេះភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងរណ្តំ ជព្រុំតាំងពីព្រឹករហូតដល់ល្ងាច។ ហាងកាហ្វេក៏ស្ងាត់ជ្រាបមានតែខ្ញុំពីរនាក់បញ្ញាតែប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំបានត្រឹមតែសម្លឹងមើលទៅមាត់ទ្វារហាង ទាំងអន្ទះសារនៅក្នុងចិត្ត ត្បិតមួយថ្ងៃនេះមិនឃើញស្រីតូចទេព្តីមកទីនេះដើម្បីខ្ចប់កាហ្វេដូចជារាល់ដងទេ។ វិនាទីនេះធ្វើឱ្យខ្ញុំភ្ញាក់ថា ការពិតខ្ញុំមិនមែនចង់ត្រឹមតែអានណូតលើដបទឹករបស់នាងទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ជួបនាង! ហើយមិនមែនជួបក្នុងនាមជាអ្នកឆុងកាហ្វេនិងអ្នកទិញកាហ្វេនោះដែរ! តែជាការជួបដែលជ្រាលជ្រៅជាងនោះ! គួរឱ្យស្តាយដែលខ្ញុំមិនបានសួរនាងឱ្យច្បាស់! ថានាងជានរណា? ធ្វើការនៅឯណា? ហើយដែលសំខាន់មានសង្សារហើយឬនៅ?

ឱកាសមិនចេះតែមានច្រើនដងទេក្នុងមួយជីវិត ដូច្នេះបើវាសនាចារឱ្យខ្ញុំបានជួបនាងម្តងទៀតមែន ខ្ញុំត្រូវតែសុំនាងណាត់ជាផ្លូវការណ៍! បើខ្ញុំមិនក្តោបឱកាសនៅពេលនេះ តើពេលណា? បើរង់ចាំដល់ពេលដែលសភាពការណ៍ត្រលប់ទៅប្រក្រតី តើខ្ញុំត្រូវរង់ចាំប៉ុន្មានឆ្នាំទៀតទៅ? បើខ្ញុំមិនរៀនរស់នៅក្នុងថ្ងៃនេះឱ្យបានល្អ វាប្រហែលជាគ្មានថ្ងៃដែលល្អនោះទេ!

“ត្រូវហើយ!” ខ្ញុំស្រែកខ្លាំងៗតែម្នាក់ឯង ធ្វើឱ្យបញ្ញាដែលឈរក្បែរនេះភ្ញាក់ក្រញាង។

“ត្រូវស្អី?” បញ្ញាសួរទាំងមុខឆ្ងល់។

“គ្មានស្អីទេ!” ខ្ញុំតបរួចក៏ប្រញាប់ដើរចេញពីបញ្ញាយ៉ាងលឿន។

ព្រឹកថ្ងៃអង្គារឈានចូលមកដល់។ ហើយវត្តមានស្រីតូចម្ចាស់ដបត្នោតក៏ផុសឡើងក្នុងហាងកាហ្វេម្ដងទៀតដូចការរំពឹងទុក។ តែលើកនេះ វាខុសពីរាល់ដង ពេលដែលកែវភ្នែកយើងទាំងពីរនាក់ប្រសព្វគ្នា កណ្ដាលទីធ្លាហាងកាហ្វេដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ វាធ្វើឱ្យខ្ញុំអាចស្ដាប់ឮសំឡេងបេះដូងខ្លួនឯងដែលកំពុងលោតញាប់តន្លើន លប់បាត់សំឡេងភ្លេងហ្សាសដែលយើងចាក់នៅក្នុងហាងអស់រលីង។ មិនរង់ចាំដល់ពេលដែលនាងហុចដបទឹកមកទៀតទេ ខ្ញុំលើកក្រដាសណូតដែលខ្ញុំសរសេរទុករួចនោះឡើងយ៉ាងខ្ពស់ ទាំងបេះដូងលោតញាប់ស្ទើរតែបុកធ្លាយចេញពីទ្រូងទៅហើយ ស្របពេលដែលរង់ចាំចម្លើយ ថានាងនឹងឆ្លើយយ៉ាងណា ចំពោះសំនួរដែលខ្ញុំបានសរសេរលើនោះថា៖

"If you are single, would you go on a mask date with me ?"

ខ្ញុំឈររង់ចាំចម្លើយទាំងគាំងដូចជារូបចម្លាក់ តែមើលទៅនាងហាក់ដូចជាភាំងជាងខ្ញុំទៅទៀត ព្រោះពេលនេះ បន្តិចក៏នាងមិនកម្រើកដៃរ។ តែវាមិនដូចជាការគិតទុកសោះ នាងមិនត្រឹមតែមិនឆ្លើយទេ ថែមទាំងរត់ចេញរឹង ហើយក៏បាត់ស្រមោលឈឹងតែម្ដង។ ខ្ញុំក៏ឈរសម្លឹងមើលទៅមាត់ទ្វារ ទាំងអស់សង្ឃឹម តែក៏ប្រឹងញញឹមលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯងទៅថា គ្មានអ្នកណាឆ្កួតដូចខ្ញុំ សុំណាត់ជួបគ្នាកំឡុងពេលកូវីដយ៉ាងនេះទេ! នាងមិនព្រម គឺត្រឹមត្រូវហើយ! ណ្ហើយចុះ... យ៉ាងហោចណាស់ខ្ញុំបានសាកល្បងរួចហើយ! ចម្លើយយ៉ាងម៉េចនោះមិនសំខាន់ទេ! ជួនកាលវាអាចជានាងមានសង្សាររួចទៅហើយ! ឬមួយនាងអាចមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងខ្ញុំក៏ថាបានដែរ!

មួយសន្ទុះស្រាប់តែទ្វារហាងត្រូវបានបើកឡើងម្ដងទៀត ជាមួយរាងកាយតូចស្ដើង របស់នារីសក់រួញ ពាក់វ៉ែនតាម្ញូបដែលទើបតែរត់ចេញទៅមុននេះបន្តិចធ្វើឱ្យខ្ញុំភាំង បើកភ្នែកក្រឡង់។

នាងភ្លេចអីមែនទេ?

បម្រុងហារមាត់សួរ តែរបស់ម្យ៉ាងធ្វើឱ្យខ្ញុំបិទមាត់ទៅវិញយ៉ាងរហ័ស ព្រោះតែត្រូវប្រើភ្នែកអានពាក្យមួយម៉ាត់ ដែលនាងសរសេរលើណូតតូចមួយ

ខ្លាចថាបើអានវាខុស ច្បាស់ជាវីរវរមិនខាន ប៉ុន្តែខ្ញុំអានច្រើនដងហើយ ចម្លើយគឺដដែលៈ

“YES”

នាងយល់ព្រមណាត់ជួបទាំងពាក់ម៉ាសជាមួយខ្ញុំហើយ!!

ពេលនេះពួកយើងឈរទល់មុខគ្នាក្នុងរយៈចម្ងាយប្រហែលមួយម៉ែត្រ ដោយមិននិយាយអ្វីទាំងអស់ ទុកឱ្យចម្រៀងហ្សាសរបស់លោកតា ស៊ីន ស៊ីសាមុត ក្នុងហាងកាហ្វេបរិយាយរ៉ាយរ៉ាប់ពីអារម្មណ៍ទាំងប៉ុន្មានជំនួសយើងទៅចុះ ព្រោះវាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថា ខ្ញុំរំភើបចិត្តយ៉ាងណានៅពេលនេះ។

ចប់